Els orígens de *The Sentinel Gazette*

Per John News

Aquestes pàgines i aquests articles van sorgir d'una anècdota estúpida, l'única vegada que m'han dit feixista a la meva vida.

Va ser en una conferència a Llançà, el poble de la costa de l'Empordà a l'extrem nord de Catalunya on visc des de la meva jubilació. El ponent era d'un partit de l'esquerra autòctona i la xerrada es centrava en la crisi migratòria que s'havia produït poc abans a Ceuta, a finals de juliol del 2026. De manera inexplicable, unes 70.000 persones havien entrat a Espanya procedents del Marroc. Encara que la gran majoria van retornar-ne de manera voluntària, en va restar un nombre difícil de calcular —potser uns 10.000— que es van quedar en territori espanyol, entre els quals hi havia menors d'edat. En creuar la frontera, sobretot entre els qui van accedir a Ceuta per mar, hi va haver prop d'un centenar de morts.

En un moment determinat, el conferenciant va comparar aquesta crisi amb la que s'havia produït a la frontera francesa molt a prop d'on érem, el gener del 1939, amb l'exili de prop de 400.000 refugiats de la Guerra Civil espanyola. I va sentenciar: «Els hem d'acollir tal com els francesos ens van acollir a nosaltres».

Davant d'aquesta andanada sentimental, que confonia de manera simplista dues èpoques absolutament diferents quant als fluxos migratoris i que barrejava perversament el dret d'asil per als refugiats de guerra amb la llei d'estrangeria per a la immigració econòmica, vaig demanar la paraula en el torn de preguntes per protestar. La resposta del ponent va ser directa: em va dir que jo era un feixista.

Vaig tornar a protestar, només faltaria, però em vaig adonar que a la sala s'havia generat una divisió inesperada. Em vaig aixecar i me'n vaig anar mentre algú encara m'esbroncava des del darrere (més tard em van dir que era un militant del mateix partit que el conferenciant).

Com un llamp fugaç, em va passar pel cap un pensament fosc: A*questa gent em faria tornar feixista*. En un sol instant vaig comprendre l'origen i la profunditat de la polarització política que s'havia apoderat d'Europa en els darrers anys, la mateixa que jo havia provat d'explicar des del periodisme per tal d'evitar-la.

Això em passava després de tota una carrera professional com a corresponsal cobrint l'actualitat política europea per a diaris amb els quals sintonitzava ideològicament, com *The Guardian*. Però els fets inesperats i emocionalment significatius de vegades t'obren una finestra a la ment que no se t'havia obert mai.

Aquell vespre es va obrir la meva finestra. D'ella en van sorgir aquests assaigs breus, escrits en col·laboració amb una IA, que m'ajuda a redactar-los i a traduir-los al català. Representen dues cares de la mateixa moneda: una moneda que ara porto a la butxaca vagi on vagi.